

PREZES
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI i KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI i KONSUMENTÓW
W KATOWICACH

40-024 Katowice, ul. Powstańców 41a
Tel./Fax (0-32) 256-46-96, Tel./Fax (0-32) 255-26-47, Tel./Fax (0-32) 255-44-04
E-mail: katowice@uokik.gov.pl

Katowice, dn. 20.11.2003r.

RKT-61-s-98/03/SG

DECYZJA Nr RKT-52/2003

I. Na podstawie art. 23 c ust. 1 w związku z art. 23 a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. z 2002r. Nr 18, poz. 172; Dz.U. z 2003r. Nr 6, poz. 68) po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie Górnośląskiego Banku Gospodarczego S.A., ul. Warszawska 6, 40-009 Katowice, polegające na:

- naruszeniu art. 4 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001r. Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.) w związku z art. 8 tej ustawy, w ten sposób że w „umowie o kredyt złotowy” Górnośląski Bank Gospodarczy S.A. przewidując możliwość spłaty pożyczki przed terminem określonym w harmonogramie spłat, nie informuje o wszystkich skutkach przedterminowej spłaty kredytu przez konsumenta.
- naruszeniu art. 4 ust. 2 pkt 11 ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001r. Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.) w związku z art. 11 tej ustawy, w ten sposób że w „umowie o kredyt złotowy” Górnośląski Bank Gospodarczy S.A. informując o uprawnieniu do odstąpienia od umowy nie informuje o sposobie oraz skutkach odstąpienia od umowy.
- naruszeniu art. 4 ust. 2 pkt 12 ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001r. Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.) w związku z art. 14 tej ustawy, w ten sposób że w „umowie o kredyt złotowy” Górnośląski Bank Gospodarczy S.A. nie informuje o wszystkich skutkach uchybienia postanowieniom dotyczącym zasad i terminu spłaty kredytu.

i **nakazuje się** zaniechanie jej stosowania.

II. Na podstawie art. 23 c ust. 1 w związku z art. 23 a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. z 2002r. Nr 18, poz. 172; Dz.U. z 2003r. Nr 6, poz. 68) po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie Górnośląskiego Banku Gospodarczego S.A., ul. Warszawska 6, 40-009 Katowice, polegające na naruszeniu art. 16 ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001r. Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.), w ten sposób że w ulotce pod nazwą „Weź i jedź GBG Auto Kredyt” Górnośląski Bank Gospodarczy S.A. informując o oprocentowaniu nie precyzuje czy jest ono nominalne czy też rzeczywiste i **nakazuje się** zaniechanie jej stosowania.

III. Na podstawie art. 23 c ust. 1 w związku z art. 23 a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. z 2002r. Nr 18, poz. 172; Dz.U. z 2003r. Nr 6, poz. 68) po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie Górnośląskiego Banku Gospodarczego S.A., ul. Warszawska 6, 40-009 Katowice, polegające na tym, że w „umowie o kredyt złotowy” Górnośląski Bank Gospodarczy S.A. stosuje postanowienia wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umów, uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. tj.: „*Ewentualne spory, mogące wyniknąć w związku z niniejszą umową rozpatrywane będą przez Sąd właściwy dla siedziby Banku.*” i **nakazuje się** zaniechanie jej stosowania.

IV. Na podstawie art. 23 c ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. z 2002r. Nr 18, poz. 172; Dz.U. z 2003r. Nr 6, poz. 68) po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

określa się Górnośląskiemu Bankowi Gospodarczemu S.A., ul. Warszawska 6, 40-009 Katowice, środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu wykonania nakazu, polegające na zaniechaniu stosowania we wzorcu „umowy o kredyt złotowy” oraz w umowach niewykonanych w dacie uprawomocnienia się decyzji zawieranych z konsumentami przez ww. przedsiębiorcę, postanowień naruszających przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001r. Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.) oraz postanowień wpisanych do rejestru postanowień wzorców umów, uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c.

V. Na podstawie art. 72 w związku z art. 75 i art. 80 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. z 2002r. Nr 18, poz. 172; ze zm. Dz.U. z 2003r. Nr 6, poz. 68), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

postanawia się zobowiązać Górnośląski Bank Gospodarczy S.A., ul. Warszawska 6, 40-009 Katowice, do poniesienia kosztów niniejszego postępowania w wysokości 25 zł (słownie złotych: dwadzieścia pięć).

Uzasadnienie

W dniu 21.08.2003r. wszczęte zostało z urzędu w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej Organem Antymonopolowym) postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w związku z podejrzeniem podejmowania przez Górnośląski Bank Gospodarczy S.A., ul. Warszawska 6, 40-009 Katowice, (zwany dalej Bankiem lub GBG S.A.) bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Postępowanie zostało wszczęte na skutek informacji uzyskanych w toku przeprowadzonego przez Organ Antymonopolowy postępowania wyjaśniającego (RKT-421-K-25/03/SG) w sprawie ustalenia czy nastąpiło naruszenie przepisów ustawy uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających

zbiorowy interes konsumentów w zakresie przestrzegania przez ww. przedsiębiorcę ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001r. Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.). W toku ww. postępowania wyjaśniającego, w dniu 06.06.2003r. przeprowadzona została kontrola w Górnośląskim Banku Gospodarczym S.A., Oddział I Katowice ul. Warszawska 4. Z kolei w dniu 04.06.2003r. w ramach postępowania o sygn. akt. RPZ-61-14/03/JW przeprowadzona została kontrola w Carcade S.A. Oddział Poznań, ul Krakowska 4, 61-889 Poznań.

Bankowi zarzucono podejmowanie bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, co może stanowić naruszenie art. 23 a ust. 1 i 2 przywołanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w ten sposób, że:

I. W „umowie o kredyt złotowy” Górnośląski Bank Gospodarczy S.A. przewidując możliwość spłaty pożyczki przed terminem określonym w harmonogramie spłat, nie informuje o wszystkich skutkach przedterminowej spłaty kredytu przez konsumenta, co mogło naruszać art. 4 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001r. Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.) w związku z art. 8 tej ustawy.

II. W „umowie o kredyt złotowy” Górnośląski Bank Gospodarczy S.A. informując o uprawnieniu do odstąpienia od umowy nie informuje o sposobie oraz skutkach odstąpienia od umowy, co mogło naruszać art. 4 ust. 2 pkt 11 ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001r. Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.) w związku z art. 11 tej ustawy.

III. W „umowie o kredyt złotowy” Górnośląski Bank Gospodarczy S.A. nie informuje o wszystkich skutkach uchybienia postanowieniom dotyczącym zasad i terminu spłaty kredytu, co mogło naruszać art. 4 ust. 2 pkt 12 ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001r. Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.) w związku z art. 14 tej ustawy.

IV. W „umowie o kredyt złotowy” Górnośląski Bank Gospodarczy S.A. stosuje postanowienia wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umów, uznanych za niedozwolone tj.: *„Ewentualne spory, mogące wyniknąć w związku z niniejszą umową rozpatrywane będą przez Sąd właściwy dla siedziby Banku.”*

V. W ulotce pod nazwą „Weź i jedź GBG Auto Kredyt” Górnośląski Bank Gospodarczy S.A. informując o oprocentowaniu nie precyzuje czy jest ono nominalne czy też rzeczywiste, co mogło naruszać art. 16 ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001r. Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.).

W wyniku analizy dokumentów zebranych w toku powyższych kontroli oraz niniejszego postępowania (faktycznie zawarte umowy oraz ulotka reklamowa) stwierdzono, iż GBG S.A. przewidując w „umowie o kredyt złotowy” (przykładowe umowy: karty nr 5 do nr 11 *verte*, nr 12 do nr 19, nr 20 do nr 26 *verte*, nr 61 do nr 70 *verte*, nr 71 do nr 82, nr 83 do nr 98) możliwość spłaty pożyczki przed terminem określonym w harmonogramie spłat, nie informuje o wszystkich skutkach przedterminowej spłaty kredytu przez konsumenta, gdyż brak jest informacji o tym, że konsument nie jest zobowiązany do zapłaty oprocentowania za okres po spłacie kredytu. GBG S.A. informując o uprawnieniu do odstąpienia od umowy nie informuje o sposobie oraz skutkach odstąpienia od umowy, gdyż wskazany jest jedynie termin, w którym konsument może od umowy odstąpić. W „umowie o kredyt złotowy” GBG S.A. nie informuje o wszystkich skutkach uchybienia postanowieniom dotyczącym zasad i terminu spłaty kredytu, gdyż informacji o wysokości odsetek za zwłokę nie towarzyszą zapisy o możliwości wypowiedzenia umowy, w razie zwłoki konsumenta z zapłatą dwóch pełnych rat kredytu. Stwierdzono też, że w „umowie o kredyt złotowy” Bank stosuje postanowienie o treści: *„Ewentualne spory, mogące wyniknąć w związku z niniejszą umową rozpatrywane będą przez Sąd właściwy dla siedziby Banku”*. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 31.01.2003 r. o sygn. akt XVII Amc 31/02 uznał za niedozwolone postanowienie o treści *„Wszelkie spory wynikłe na tle zawartej umowy podlegają wyłączności sądu powszechnego dla siedziby firmy przyjmującej zamówienie.”*, które w dniu 30.06.2003r., w pozycji 41, zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. Umowy zawarte w dniu 13.08.2003r., 14.08.2003r. oraz 18.08.2003r. (karty nr 61 do nr 70 *verte*, nr 71 do nr 82, nr 83 do nr 98) zawierają postanowienie o treści *„Ewentualne spory, mogące wyniknąć w związku z niniejszą umową rozpatrywane będą przez Sąd właściwy dla siedziby Banku”*.

Bank w ulotce pod nazwą „Weź i jedź GBG Auto Kredyt” (karty nr 27 i 27 *verte*) informując o oprocentowaniu nie precyzuje czy jest ono nominalne czy też rzeczywiste. Wskazana powyżej ulotka została zabezpieczona w toku kontroli w Carcade S.A. Oddział Poznań, ul Krakowska 4, 61-889 Poznań. Przedsiębiorca ten na mocy zawartej z GBG S.A. umowy o prowadzenie przedstawicielstwa (§ 1 ust. 1, karta nr 99) przyjął zlecenie pozyskiwania na rzecz GBG S.A. nowych klientów i doprowadzenie do zawarcia umowy w placówce banku umowy kredytowej skutkującej udzieleniem kredytu na zakup pojazdów w ramach sprzedaży ratalnej w imieniu i na rzecz GBG S.A. z wyłączeniem prawa do zawierania umów w imieniu i na rzecz GBG S.A. i przy bezwzględny przestrzeganiu obowiązków określonych w załączniku nr 1 do tej umowy (karta nr 102) oraz zasad postępowania przy kredytowaniu sprzedaży ratalnej pojazdów określonych w załączniku nr 2 (karta nr 103) (...).

Bank poinformował (karta nr 29), że w zakresie informacji o skutkach przedterminowej spłaty kredytu przez konsumenta w umowie brak jest wyraźnego postanowienia umownego o braku obowiązku zapłaty odsetek, oświadczając jednocześnie, że w razie przedterminowej spłaty nie pobiera odsetek i nie pobierał ich również przed wejściem w życie ustawy o kredycie konsumenckim. Odnośnie nieumieszczenia w umowie informacji o sposobie i skutkach odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki GBG S.A. poinformował (karta nr 30), że konsument jest informowany o prawie odstąpienia od umowy oraz doręczany jest mu wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy, który zdaniem banku niewątpliwie wskazuje formę – forma pisemna – oraz sposób w jaki odstąpienie ma nastąpić – złożenie oświadczenia w Oddziale banku, w którym umowa została zawarta. W zakresie zarzutu braku informacji o wszystkich skutkach uchybienia postanowieniom dot. zasad i terminu spłaty kredytu GBG S.A. wyjaśnił (karty nr 30 i 31), iż bezpośrednio w umowie kredytu nie zamieszczono tych postanowień, informując, iż znajdują się one w „Regulaminie kredytowania sprzedaży ratalnej samochodów” (karty nr 42 do nr 50.). Co do zarzutu obejmującego stosowanie w umowie o kredyt złotowy postanowień wzorca umowy, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone Bank podniósł (karta nr 31), że w dniu kontroli nie mógł wiedzieć o wyroku uznającym za niedozwolone postanowienie o ww. treści, gdyż wpis do rejestru dokonano 30.06.2003r. W toku postępowania Bank poinformował, także (karta nr 146), że ostatni Dziennik Urzędowy Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydany w dniu 27.06.2003r. nie zawiera wyroku o uznaniu ww. klauzuli za niedozwoloną. Co do ulotki pod nazwą „Weź i jedź GBG Auto Kredyt” Bank wyjaśnił, że ulotka należy do starych materiałów reklamowych, a w toku współpracy z Carcade S.A. oddział w Poznaniu nie doszło do zawarcia żadnej umowy kredytowej w roku 2002 i 2003. Zdaniem Banku oddział ten obecnie nie proponuje produktów GBG S.A. i w jego siedzibie nie ma żadnych elementów graficznych wskazujących na współpracę z GBG S.A. Zdaniem GBG S.A. ww. okoliczność jest możliwym powodem, dla którego w Carcade S.A. oddział w Poznaniu nie ma aktualnych materiałów reklamowych GBG S.A. Bank poinformował także, że wezwał ww. oddział do usunięcia przedmiotowych ulotek, a ich obecność uznał za przypadek incydentalny, gdyż uprzednio informował dyrektorów oddziałów o konieczności usunięcia z podległych placówek oraz przedstawicielstw materiałów zawierających informacje o warunkach udzielania kredytów dla osób fizycznych przekazując następnie stosowne wytyczne (karty nr 121 do nr 123). Z dokumentów dostarczonych przez Bank wynika, że oprocentowanie wskazane w ww. ulotce jest oprocentowaniem nominalnym (karta nr 125).

Organ Antymonopolowy zważył co następuje.

Zgodnie z art. 23 a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w art. 23 a ust. 2 stanowi, że za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji,

nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów. Zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed godzącymi w nie naruszeniami polegającymi na sprzecznych z prawem (zakazanych przez przepisy innych ustaw) działaniach przedsiębiorców. Tworząc katalog działań, które będą uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów ustawodawca posłużył się zwrotem „w szczególności”. Oznacza to, że wskazany katalog ma charakter przykładowy. Zamiarem ustawodawcy było uznanie za praktykę działań, które naruszyły przepisy innych ustaw. W przepisie art. 23 a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie ma odwołania do konkretnych ustaw, z tego względu, że byłoby to sprzeczne z zasadami poprawnej legislacji, ale też niepotrzebnie ograniczało Organ Antymonopolowy w jego decyzjach w sprawach niedozwolonych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Normy materialnoprawne istotne dla rozstrzygnięcia zawartego w decyzji znajdują się w innych ustawach, poza ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów. Organ Antymonopolowy wydając decyzję, o jakiej mowa w art. 23 c ww. ustawy, musi zatem zastosować inne ustawy i na podstawie ich przepisów ocenić, czy działanie przedsiębiorcy było bezprawne. Przesłankami zastosowania art. 23 a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w przedmiotowej sprawie jest wykazanie bezprawności działań przedsiębiorcy polegających na naruszeniu zbiorowych interesów konsumentów.

Wobec powyższego, aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek:

- bezprawne działanie przedsiębiorcy,
- działanie powyższe narusza zbiorowe interesy konsumentów.

Warunki udzielania kredytów konsumenckich zostały uregulowane w ustawie z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001r. Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.). Ustawa ta określa niezbędne elementy umowy o kredyt konsumencki. Zgodnie z art. 2 ww. ustawy przez umowę kredytu konsumenckiego rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej „kredytodawcą” udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Określa ona również obowiązki i prawa stron takiej umowy. Celem wprowadzenia do przedmiotowej ustawy szczegółowych zapisów nakładających na kredytodawców określone obowiązki było zapewnienie klientowi należytej ochrony przed silniejszą stroną umowy, jaką jest kredytodawca.. Przeprowadzając analizę faktycznie zawartych umów o kredyt konsumencki oraz ulotek reklamowych GBG S.A. Organ Antymonopolowy oparł się zatem na ustawie o kredycie konsumenckim i dokonał następujących ustaleń.

Art. 4 ust. 2 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim przewiduje, że informacja o uprawnieniu i skutkach przedterminowej spłaty kredytu przez konsumenta powinna być zawarta w umowie. Z kolei art. 8 ust. 2 tejże ustawy przewiduje, że konsument, który spłaca kredyt przed terminem w przypadku kredytu oprocentowanego nie jest zobowiązany do zapłaty oprocentowania za okres po spłacie kredytu. Artykuł 4 ust. 2 ww. ustawy precyzyjnie wskazuje obligatoryjną zawartość dokumentu umownego, przede wszystkim chroniąc prawo konsumenta do rzetelnej informacji. Wobec powyższego dokument umowny musi być tak sformułowany, żeby konsument nie posiadał najmniejszych wątpliwości co do zakresu swoich uprawnień. Skoro zatem ustawodawca przesądził, iż pewne informacje bezwzględnie muszą zostać zawarte w dokumencie umownym to sam fakt, niepodjęcie pewnych działań nie przekreśla ww. obowiązku nałożonego przez ustawodawcę.

Z uwagi na fakt, iż w przedmiotowej sprawie informacja o tym, że konsument nie jest zobowiązany do zapłaty oprocentowania za okres po spłacie kredytu nie znajduje się w dokumencie umownym naruszony został art. 4 ust. 2 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim.

Jak wspomniano powyżej art. 4 ust. 2 określa niezbędne elementy dokumentu stwierdzającego zawarcie umowy przez konsumenta. Ustęp 11 ww. artykułu przewiduje, że umowa winna zawierać informację o terminie, sposobie i skutkach wykonania uprawnienia do odstąpienia od umowy przez konsumenta, o którym mowa w art. 11 tej ustawy. Artykuł 11 ust. 3 stanowi, że termin do odstąpienia od umowy jest zachowany (zgodnie z art. 11 ust. 1 wynosi on 10 dni), jeżeli konsument przed jego upływem złoży pod wskazanym przez kredytodawcę adresem oświadczenie

o odstąpieniu od umowy. Jeżeli umowa o kredyt konsumencki nie zawierała informacji o uprawnieniu do odstąpienia od umowy, konsument może odstąpić od umowy w terminie 10 dni od dnia otrzymania informacji o prawie odstąpienia od umowy, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia zawarcia umowy. W razie spełnienia świadczenia przez kredytodawcę przed upływem terminu do odstąpienia od umowy odstąpienie staje się skuteczne, jeżeli świadczenie zostanie zwrócone kredytodawcy łącznie z oświadczeniem o odstąpieniu od umowy [...]. Z kolei art. 11 ust. 5 stanowi, że przed upływem terminu do odstąpienia od umowy konsument nie jest zobowiązany do spłaty kredytu ani zapłaty oprocentowania. W razie odstąpienia od umowy kredytodawca obowiązany jest niezwłocznie zwrócić poniesione przez konsumenta na rzecz kredytodawcy koszty udzielanego kredytu, z wyjątkiem opłaty przygotowawczej oraz pobranych przez kredytodawcę opłat związanych z ustanowieniem zabezpieczenia.

W analizowanych umowach znajduje się jedynie zapis o treści: „kredytobiorca oświadcza, że został poinformowany o prawie odstąpienia od niniejszej umowy w terminie 3 dni od jej zawarcia oraz oświadcza, że wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy został mu doręczony. [...] (karta nr 6 *verte*, nr 13 *verte*, nr 21 *verte*, nr 64, nr 74, nr 86). Nie sposób wobec powyższego przyjąć, iż Bank w pełni informuje o skutkach oraz o sposobie odstąpienia od umowy kredytowej.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż naruszony został art. 4 ust. 2 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim.

Zgodnie ustawą o kredycie konsumenckim (art. 4 ust. 2 pkt 12), jednym z niezbędnych elementów dokumentu umownego jest informacja o skutkach uchybienia postanowieniom dotyczącym zasad i terminu spłaty kredytu. Art. 14 tejże ustawy precyzuje zaś uprawnione zachowanie kredytodawcy względem konsumenta w razie uchybienia przez konsumenta zasadom i terminowi spłaty kredytu stanowiąc, że jeżeli konsument nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, kredytodawca może wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu konsumenta, w trybie określonym w umowie kredytowej, do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy, a termin wypowiedzenia umowy nie może być krótszy niż 30 dni. Jak już wspomniano Bank wskazał, że ww. informacja nie została bezpośrednio zawarta w dokumencie umownym i znajduje się w „Regulaminie kredytowania sprzedaży ratalnej samochodów.”

Zgodnie z art. 109 ust. 1 ustawy z dnia 29.08.1997 Prawo bankowe (Dz. U. z 1997r. Nr 140, poz. 939 z późn zm.) bank w zakresie swojej działalności może wydawać ogólne warunki umów lub regulaminy określające m.in. rodzaje udzielanych kredytów oraz warunki umów kredytu i umów pożyczki (pkt 2). Zgodnie z ust. 2 ww. artykułu postanowienia ogólnych warunków umów oraz regulaminów, o których mowa w ust. 1, są dla stron wiążące, o ile strony w umowie nie ustalą odmiennie swych praw i obowiązków. Ustawa o kredycie konsumenckim, która stanowi *lex specialis* w stosunku do ustawy Prawo bankowe, ogranicza swobodę kredytodawcy w posługiwaniu się regulaminami, gdyż w art. 4 bardzo szczegółowo określa zawartość dokumentu umownego precyzując informacje, które winny być konsumentowi dostarczone w momencie zawarcia umowy – nie jest zatem wystarczające wyłącznie dostarczenie regulaminu, nawet jeżeli zawiera ww. informacje. Ustawodawca przesądził, że konsument pewne informacje (określone w art. 4 ust. 2 ustawy) winien otrzymać bezpośrednio w dokumencie umownym, tak aby ich poszukiwanie było ograniczone do niezbędnego minimum. Przyjęcie rozwiązania przeciwnego tj. takiego, w którym dane, o których mowa mogą być zawarte w regulaminie (lub regulaminach) przekreślało by sens ustawy o kredycie konsumenckim. Zgodnie z uzasadnieniem rządowym do projektu ustawy o kredycie konsumenckim „w art. 4 ust. 2 oraz art. 5 wyliczone zostały postanowienia umowne, które winny się znaleźć w dokumencie umowy” (projekt wraz z uzasadnieniem dostępny na stronach www.sejm.gov.pl). Należy wobec powyższego przyjąć, iż ww. artykuły ustawy o kredycie konsumenckim określają minimalną treść dokumentu umownego, i w zakresie umowy o kredyt konsumencki jako *lex specialis* w stosunku do ustawy Prawo bankowe ograniczają możliwość posługiwania się regulaminami w zakresie materii regulowanej zapisami ustawy o kredycie konsumenckim.

Z uwagi na fakt, iż w przedmiotowej sprawie informacja o skutkach uchybienia postanowieniom dotyczącym zasad i terminu spłaty kredytu nie została zawarta w dokumencie umownym naruszony został art. 4 ust. 2 pkt 12 ustawy o kredycie konsumenckim.

W myśl art. 23 a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów dla stwierdzenia, że przedsiębiorca stosuje praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów niezbędne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek: działanie przedsiębiorcy musi być bezprawne i zarazem naruszać zbiorowe interesy konsumentów. Wobec powyższego drugą przesłanką, której wykazanie jest niezbędne dla stwierdzenia, iż przedsiębiorca stosuje praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów jest ustalenie, iż jego bezprawne działanie narusza zbiorowe interesy konsumentów.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów reguluje zasady i tryb przeciwdziałania praktykom naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, co wynika z treści art. 1 ust. 2 tej ustawy. Zbiorowy interes konsumentów znaczy dotyczący ogółu, a naruszenie tego interesu może mieć miejsce, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą o ochronie konkurencji konsumentów dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, jak i wtedy, gdy działania te wywołują inne niekorzystne zjawiska. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w odniesieniu do konsumentów chroni ich interesy jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym. Działaniami antykonsumenckimi są jedynie takie działania, które dotyczą sfery interesów szerokiego kręgu uczestników rynku.

Zdaniem Organu Antymonopolowego zakwestionowane w przedmiotowej decyzji działanie Banku polegające na tym, że w „umowie o kredyt złotowy” Górnośląski Bank Gospodarczy S.A. przewidując możliwość spłaty pożyczki przed terminem określonym w harmonogramie spłat, nie informuje o wszystkich skutkach przedterminowej spłaty kredytu przez konsumenta, jak również na tym, że w ww. umowach brak jest informacji o sposobie oraz skutkach odstąpienia od umowy oraz na tym, że w „umowie o kredyt złotowy” brak jest informacji o wszystkich skutkach uchybienia postanowieniom dotyczącym zasad i terminu spłaty kredytu - godzi w interes konsumentów naruszając go, gdyż konsumenci nie mogą korzystać z zagwarantowanego zapisami ustawy o kredycie konsumenckim prawa do informacji, a także zachwiana jest równowaga stron umowy założona przez ustawodawcę w ww. ustawie. Do stwierdzenia stosowania przedmiotowej praktyki niezbędne jest wykazanie, iż bezprawne działanie przedsiębiorcy godzące w interes konsumentów, dotyczy tzw. zbiorowego interesu konsumentów. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem interesów nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zidentyfikować tzn. aktualnych, a zwłaszcza potencjalnych klientów Banku, gdyż umowa której dotyczył zarzut była częścią oferty skierowanej do nieograniczonego kręgu odbiorców i każdy, chociażby tylko zainteresowany „umową o kredyt złotowy” został dotknięty przedmiotową praktyką.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż w niniejszej sprawie został naruszony zbiorowy interes konsumentów i tym samym zasadne było podjęcie działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów dla odpowiedniej ochrony konsumentów. Spełniona została zatem druga przesłanka konieczna do uznania zachowania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

W przedmiotowej sprawie zaistniały łącznie obie przesłanki konieczne do uznania zachowania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów - bezprawne działanie przedsiębiorcy i naruszenie zbiorowych interesów konsumentów.

W związku z powyższym należało orzec jak w punkcie I sentencji.

Odnośnie zarzutu podejmowania przez GBG S.A. bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, co może stanowić naruszenie art. 23 a ust. 1 i 2 przywołanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w ten sposób, że w ulotce pod nazwą „Weź i jedź GBG Auto Kredyt” GBG S.A. informując o oprocentowaniu nie precyzuje czy jest ono nominalne czy też rzeczywiste, co może naruszać art. 16 ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim stwierdzić należy co następuje.

Przy rozpatrywaniu niniejszego zarzutu podkreślić należy, że stosunek prawny łączący GBG S.A. z Carcade S.A. obejmował szeroki zakres czynności przedkontraktowych, które winny skłonić konsumenta do zawarcia umowy z GBG S.A., a które Bank, co do zasady podejmując je samodzielnie, scedował na Carcade S.A. Wskazane powyżej czynności obejmują także informowanie konsumentów o ofercie GBG S.A., w tym za pomocą materiałów przekazanych przez GBG S.A. Zgodnie z art. 16 ww. ustawy w ofertach i reklamach dotyczących kredytu konsumenckiego zawierających jakiekolwiek dane dotyczące kosztu kredytu konsumenckiego

kredytodawca lub podmiot pośredniczący w zawarciu umowy są obowiązani podawać rzeczywistą roczną stopę oprocentowania, wyliczoną od rzeczywistego kosztu kredytu. Uzasadnieniem takiego rozwiązania jest dostarczenie konsumentowi rzetelnej i pełnej informacji o ofercie kredytodawcy. Konsument na podstawie takiej informacji musi uzyskać możliwość porównania ofert poszczególnych kredytodawców w celu wyboru najkorzystniejszej oferty. Stopa oprocentowania stanowi jeden z zasadniczych elementów, które są przez kredytobiorcę brane pod uwagę jako kryterium wyboru ewentualnego kredytodawcy, stanowiąc zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe jedno ze świadczeń należnych kredytodawcy w związku z udzieleniem kredytu. W przedmiotowej sprawie nie ma żadnych wątpliwości co do tego, że w ulotce będącej przedmiotem niniejszego postępowania Bank podając oprocentowanie kredytu nie posługiwał się rzeczywistą roczną stopą oprocentowania w związku z powyższym spełniona zostaje przesłanka bezprawności działania przedsiębiorcy.

Zdaniem Organu Antymonopolowego zakwestionowane w przedmiotowej decyzji działanie Banku - polegające na tym, że w ulotce wysokość oprocentowania zaprezentowano w sposób, który nie pozwala na stwierdzenie czy jest to oprocentowanie nominalne czy rzeczywiste (w istocie nominalne) - godzi w interes konsumentów, nie mogą oni bowiem korzystać z zagwarantowanego zapisami ustawy o kredycie konsumenckim prawa do informacji.

Do stwierdzenia stosowania przedmiotowej praktyki niezbędne jest wykazanie, iż bezprawne działanie przedsiębiorcy godzące w interes konsumentów, dotyczy tzw. zbiorowego interesu konsumentów. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem interesów nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zidentyfikować tzn. aktualnych, a zwłaszcza potencjalnych klientów Banku, gdyż ogłoszenie będące przedmiotem zarzutu skierowane zostało do nieograniczonego kręgu odbiorców i każdy odwiedzający salę przedstawiciela Banku miał możliwość się z nim zapoznać. W związku z powyższym należy stwierdzić, iż w niniejszej sprawie został naruszony zbiorowy interes konsumentów i tym samym zasadne było podjęcie działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów dla odpowiedniej ochrony konsumentów. Spełniona została zatem druga przesłanka konieczna do uznania zachowania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

W przedmiotowej sprawie zaistniały łącznie obie przesłanki konieczne do uznania zachowania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów - bezprawne działanie przedsiębiorcy i naruszenie zbiorowych interesów konsumentów.

W związku z powyższym należało orzec jak w punkcie II sentencji.

Bankowi zarzucono również podejmowanie bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, co może stanowić naruszenie art. 23 a ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w ten sposób, że w „umowie o kredyt złotowy” Górnośląski Bank Gospodarczy S.A. stosuje postanowienia wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umów, uznanych za niedozwolone tj.: *„Ewentualne spory, mogące wyniknąć w związku z niniejszą umową rozpatrywane będą przez Sąd właściwy dla siedziby Banku.”*

Jak to już wspomniano art. 23 a ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi, że za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego. Przez stosowanie niedozwolonych postanowień umownych rozumieć należy realizowanie zawartej umowy w oparciu o zakazane postanowienia, tak więc realizację umowy w sposób zakazany. Jak wykazano powyżej, przedsiębiorca naruszył prawo poprzez stosowanie zakazanych postanowień wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych. Posługiwanie się postanowieniem, które zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, po uznaniu go przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone, jest zakazane z mocy prawa.

W toku postępowania Bank podniósł, iż nie mógł wiedzieć o ww. wyroku z uwagi na fakt, iż w dniu kontroli ww. postanowienie nie było wpisane do rejestru postanowień wzorców umów, uznanych za niedozwolone. Argument powyższy nie może jednakże stanowić usprawiedliwienia dla stosowania ww. postanowienia po tej dacie nawet z uwzględnieniem czasu niezbędnego na

aktualizację wzorców umów proponowanych konsumentom. Jak wspomniano powyżej po 30.06.2003r. (umowy zawierane w połowie sierpnia 2003r.) Bank nadal stosował zakwestionowane postanowienie. Zgodnie z art. 479⁴⁵ k.p.c. § 1 i § 2 Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów prowadzi na podstawie prawomocnych wyroków uwzględniających powództwo w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, rejestr postanowień wzorców uznanych za niedozwolone. Zgodnie z § 3 rejestr ten jest jawny. Zgodnie z ww. zapisami każdy z przedsiębiorców może uzyskać stosowne informacje, o ile dochowa należytej staranności. Ułatwieniem jest publikacja ww. rejestru w formie elektronicznej na stronie www.uokik.gov.pl, co oznacza, że dostęp do ww. informacji jest bardzo łatwy. Niejako na marginesie należy dodać, iż bardzo istotną wskazówkę co do dopuszczalności zapisów w taki czy inny sposób ograniczających właściwość miejscową sądu stanowią zapisy art. 385³ pkt 23 k.c. w powiązaniu z art. 27 k.p.c. do 46 k.p.c.

Ze względu na rozszerzoną skuteczność klauzul (art. 479⁴³ k.p.c – wyrok prawomocny ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c.), spełniają one funkcję podobną do przepisów prawa. Tak więc, dokonując oceny treści postanowień umownych wykorzystywanych przez przedsiębiorców we wzorcach umownych należy wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w nauce prawa i praktyce orzeczniczej (wykładnia językowa, systemowa, funkcjonalna i inna). Stąd też, niedozwolone będą takie postanowienia umów, które mieszczą się w „hipotezie” klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej. Treść klauzuli wpisanej do rejestru brzmi: „*Wszelkie spory wynikłe na tle zawartej umowy podlegają wyłączności sądu powszechnego dla siedziby firmy przyjmującej zamówienie.*”. Analiza porównawcza zapisów ww. klauzuli z klauzulą stosowaną przez Bank pozwala na wyciągnięcie następujących wniosków. Zarówno klauzula wpisana do rejestru jak i klauzula stosowana przez Bank wskazuje na poddanie sporów pod rozstrzygnięcie sądu, którego właściwość określona jest według siedziby przedsiębiorcy, który ww. zapis stosuje. Różnice, które występują w przedmiotowych zapisach wynikają wyłącznie z zastosowania odmiennej stylistyki i w żaden sposób analiza ich treści nie pozwala na wyciągnięcie odmiennych wniosków. Każdy zatem spór związany z zawartą umową podlegać będzie rozstrzygnięciu podejmowanemu przez sąd właściwy dla siedziby oferenta. Każdy z ww. zapisów wyłącza rozpoznanie sprawy przez sąd właściwy miejscowo w przypadku gdy miejsce zamieszkania lub siedziby konsumenta będzie inne niż miejsce siedziby Banku. Z tego względu konsument może być zmuszony do prowadzenia procesu przed sądem w miejscowości odległej od swojego miejsca zamieszkania, co w świetle ww. przepisu jest niedopuszczalne. Przedmiotowy zapis wyłącza także rozpoznanie sprawy przed sądem właściwym według właściwości przemiennej w świetle art. 33, 34, 35 k.p.c.

Porównanie dwóch przytoczonych powyżej zapisów pozwala zatem na stwierdzenie, iż ich treść w istocie nie różni się w sposób pozwalający na stwierdzenie, iż zapis zawarty w umowie GBG S.A. z konsumentem stanowi zapis, którego wykorzystanie we wzorcach umów nie zostało zakazane. Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i organy państwowe, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Sąd orzekając co do postanowienia, iż jest to niedozwolone postanowienie umowne stwierdza, iż kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, równocześnie rażąco naruszając jego interesy. Praktyka polegająca na realizacji umów zawartych z konsumentami i zawierających niedozwolone postanowienia umowne, a także ewentualne zamieszczanie w nowo zawieranych umowach, postanowień, które zostały wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, narusza zbiorowy interes konsumentów. W związku z powyższym należało orzec jak w punkcie III sentencji.

Zgodnie z art. 23 c ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów Organ Antymonopolowy w decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu zapewnienia wykonania nakazu zaniechania jej stosowania.

GBG S.A. w toku przedmiotowego postępowania poinformował (karta nr 129), że wprowadziło zmiany do regulaminu kredytowania sprzedaży ratalnej pojazdów oraz umowy

kredytowania mające na celu ich dostosowanie do znowelizowanej ustawy o kredycie konsumenckim ale też usunięcie niedoskonałości dotychczasowej regulacji wywołanej krótkim czasem obowiązywania oraz rozbieżnością w interpretacji zapisów ustawy o kredycie konsumenckim.

W związku z powyższym, by usunąć trwające skutki naruszenia zbiorowych interesów konsumentów GBG S.A. powinno nie tylko wprowadzić zmiany we wzorcu „umowy o kredyt złotowy” mające na celu dostosowanie wzorca umownego do wymogów wynikających z ustawy o kredycie konsumenckim oraz usunąć z nich postanowienie wpisane do rejestru postanowień wzorców umów, uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c., a następnie stosować zmienione wzorce umowne przy zawieraniu nowych umów ale także odpowiednio zmienić treść umów już zawartych, które nie zostały jeszcze wykonane w dacie uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stąd należało orzec jak w punkcie IV sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 75 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Organ Antymonopolowy rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 72 ustawy, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku Organ Antymonopolowy stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania.

Postępowanie w sprawie stosowania przez GBG S.A. praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostało wszczęte z urzędu. W wyniku tego postępowania Organ Antymonopolowy w punkcie I, II, III sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania dla Organu Antymonopolowego, są wydatki w wysokości 25 zł związane z korespondencją pomiędzy Organem Antymonopolowym, a Bankiem. W związku z powyższym Organ Antymonopolowy postanowił obciążyć GBG S.A. kosztami postępowania 25 zł (słownie złotych: dwadzieścia pięć) Stąd należało orzec jak w punkcie V sentencji.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Na postanowienie zawarte w punkcie V niniejszej decyzji, na podstawie art. 78 ust. 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach
Alicja Kral